

Til hr. Frank Aaen vil jeg gerne sige, at vi fastholder det princip, som er gældende på arbejdspladsen, nemlig om, hvem der leder og fordeler arbejdet. Men når vi går ind og ser på det her område, synes jeg netop, at jeg forsøgte at understrege, at vi synes, det er vigtigt, at det netop er på den enkelte virksomhed, man træffer afgørelsen, at det er på den enkelte virksomhed, at man finder ud af, hvordan og hvorledes man vil håndtere disse lidt videre rammer, som vi med stor tilfredshed ser at der bliver mulighed for.

Så jeg kan ikke se den helt store konflikt, kun hvis hr. Frank Aaen ønsker, at vi skal ændre de helt basale retningslinjer for virksomhedsdrift i Danmark.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jamen det, der er problemstillingen, er selvfølgelig, om man ude på en virksomhed kan presse og tvinge en ændring af organiseringen igennem, som har til effekt, at det i virkeligheden svækker sikkerhedsarbejdet.

Og hvorfor det? Det er jo ikke, fordi jeg mener, at arbejdsgivere er særlig ondsindede, men arbejdsgivere har altså det formål her i livet, at de vil tjene penge, og det kan nogle gange bedre ske ved at se lidt lempeligere på sikkerhedsvilkårene end ved at tage de højst mulige sikkerhedshensyn.

Derfor er der jo en interessekonflikt, og det er det, jeg synes at hr. Sander må svare på. Hvordan kan vi styrke den svage part mest muligt? For jeg tror også, vi er enige om, at den svage part i et samspil ude på arbejdspladsen er lønmodtageren. Er det overhovedet en problemstilling, som er inde i billedet? Når hr. Helge Sander siger, at det her drejer sig om, at man på virksomheden kan gøre ditten og datten, er hr. Helge Sander så indstillet på, at en virksomhed faktisk består af to parter, der har modsatte interesser?

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Venstre har som udgangspunkt netop, at arbejdsgiverne ikke er ondsindede. Vi synes da netop, at debatten og det, man oplever på virksomheden i dag, er, at man bliver mere og mere bevidst om, at det er vigtigt, at de her forhold også er i orden.

Derfor har jeg også i dag sagt, at vi synes, det er vigtigt, at man simpelt hen træffer afgørelsen

ude på den enkelte virksomhed. Og i de situationer, i de eksempler, jeg kender, er der da tale om et fornuftigt samarbejde, og jeg synes at kunne konstatere, at det bliver mere og mere udbredt, netop fordi vi alle sammen tager det her område alvorligt.

Så jeg er ret fortrøstningsfuld og mener ikke, at interessekonflikterne gør situationen mere alvorlig end højst nødvendigt, og slet ikke, som hr. Frank Aaen forsøger at stille det op.

Brian Mikkelsen (KF):

Dette er et skridt i den rigtige retning. Sådan må man betegne det her forslag, som vil gøre det muligt at lave aftaler på de enkelte virksomheder i stedet for at køre efter de helt faste regler i arbejdsmiljøloven.

Det er godt at se, at man fra arbejdsministeren side er blevet opmærksom på, at det er til alles bedste, når virksomhederne selv kan forhandle sig frem til aftaler med deres ansatte ude i den virkelige verden, for at sige det sådan lidt enkelt.

Der er jo ikke tale om, at vi slipper kontrollen helt, fordi der selvfølgelig gælder de samme krav til arbejdsmiljøet, som vi også understreger skal gælde. Det er bare et spørgsmål om at finde den mest praktiske tilrettelæggelse af, hvordan man bedst opnår det optimale arbejdsmiljø.

Man kan selvfølgelig diskutere kravet om, at der skal laves aftaler på to niveauer, nemlig en form for dobbeltafte, hvor man ud over virksomhedens aftale med de ansatte skal lave en overordnet rammeaftale mellem de pågældende landsorganisationer, fagforeninger osv.

Vi må sige fra konservativ side, at vores aftalesystem og den såkaldte frihed for arbejdsmarkedets parter igennem lang tid har været baseret på forholdet mellem LO og DA, for nu at tage det helt overordnede. Det skal vi selvfølgelig ikke glemme. Det er ikke det samme som at sige, at sådan skal det være. Det må komme an på udviklingen i de pågældende organisationer, organisationsprocent osv., hvor repræsentative de pågældende organisationer er i fremtiden.

Hvis virksomhederne vil klare sig uden deres samarbejdsorganisationer, skal vi selvfølgelig indrette lovgivningen efter det, men sådan ser det altså ikke ud lige nu, og derfor er vi indforstået med kravet om en dobbeltafte, sådan som det fremgår af det nye stk. 3 i § 8.

Endelig skal vi fra konservativ side selvfølgelig være de sidste til at forhindre, at der er en klar hjemmel til at ophæve gebyrer, som vi ser